

positivt Resultat, maatte jeg dog meget ønske, — skjøndt jeg indrømmer, at der kun er liden Sandsynlighed derfor, — at man vilde stemme for Mindretallets Indstilling i Stedet for at stemme for Flertallets væsentlig af de Grunde, jeg for fort Tid siden tillod mig at udvilde med Hensyn til det Bænd, som man derved søger at lægge paa Thinget.

Conseilspræsidenten (Strup): Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg kunde ønske at sige til, hvad min ærede Kollega allerede har fremhævet, idet Krigsministeren jo allerede udsørlig har gjort Rede for sit, altsaa ogsaa for Regjeringens Standpunkt, ligeoverfor Realiteten af de fremkomne Forslag til Forsvarsforanstaltninger, ja, jeg kunde sige endogaa ligeoverfor de blot fremkomne Antydninger af Forsvarsforanstaltninger. Jeg vil da tillade mig at bemærke, at det jo fremgaar meget klart af den foreliggende Betænkning, endogaa uden den Veiledning til sammes rette Forstaaelse, som vi hørte fra den ærede Ordfører, at det ærede Udvalgs ærede Flertal egentlig har anset det for at være det Næsteste og Forvarligste at afvise Sagen derved, at der negtes den Overgang til 2den Behandling, men at andre Hensyn have bevæget det ærede Flertal til i Stedet derfor at foreslaa Sagen afsluttet ved en motiveret Dagsorden. Hvad nu først Afvisningen af Sagen angaar, saa forekommer det mig rigtignok, at de Grunde, som i Betænkningen ere anførte derfor, ere temmelig uholdbare. En Afvisning af et forelagt Forslag er jo ganske naturligt, naar det er giøvet, at det er umuligt, at der ved en fortsat Behandling kan komme nogen endelig Lov ud deraf, men ogsaa kun i dette Tilfælde. Dersom altsaa det af Regjeringen forelagte Forslag var saaledes at forstaa, at det var til at tage i sin Helhed eller ogsaa maatte betragtes som forkastet, og Flertallet i dette Thing ikke vilde gaa ind paa Forslaget i dets Helhed, ja, saa vilde det være ganske naturligt, at det blev forkastet; men dette er jo ingenlunde Tilfældet. Det forekommer mig, at det fremgaar med al ønskelig Tydelighed saavel af Forhandlingerne i forrige Samling som af Oplosningens Motivering, som endelig ogsaa af Notevevlingen mellem det ærede Udvalg og Regjeringen, at der kun er enkelte Punkter i det af Regjeringen foreslaaede, som den tillægger en ganske særegen Vægt, og som den fortrinnsvis forud for alt Dørigt maatte ønske at se fremmede. Jeg synes altsaa, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Regjeringen med Hensyn til Kvantiteten af det af den Begjærte var overmaade villig til at søge en Overenskomst med Repræsentationen. Naar man endvidere har villet gjøre gjældende, at der var en Umulighed for Repræsentationen eller for dette Things Flertal i at gaa ind paa en nærmere Forhandling om Regjeringens Forslag deri, at det, Regjeringen havde

forlangt, kun var Noget til en Begyndelse, som vilde kræve en efter Flertallets Mening uoverkommelig ubehagelig Fortsættelse, saa finder jeg, at denne Indvending absolut ikke har nogen Betydning. Hvor bestemt end dette Things Flertal maatte holde paa, at der for den af Flertallet opstillede Sum skal naaes Noget, der kan betragtes som et afsluttet Hele — hvor bestemt end denne Fordring maatte fremkomme, saa har jo dog dette Thing det ikke i sin Magt derved at forhindre, at der ikke senere bliver sjet Mere til, at der ikke senere vil fremkomme Forlangender om Mere, og at ikke disse Forlangender, naar de erkjendes for nødvendige, ville blive bevilgede. Altsaa er denne Fordring, at det skal være et afsluttet Hele, i mine Tanker ikke fuldt berettiget, naar man ikke ved et afsluttet Hele vil forstå dette, at det er fuldt tilstrækkeligt til at forsvare Landet. Dersom man imidlertid vil anlægge dette Maal for det ærede Flertals Forslag, saa tror jeg, at det ærede Flertal selv vil være den Første til at erkjende, at med dette Maal kan dets Forslag ikke betragtes som et afsluttet Hele; men er det ikke det, hvor er da Forskjellen mellem de af det ærede Flertal tilbudte 30 Millioner til bestemte Forsvarsforanstaltninger og de af Regjeringen forlangte 33 Millioner til andre Forsvarsforanstaltninger? Hvor er Forskjellen med Hensyn til dette Punkt, om det ene mere er et afsluttet Hele end det andet? Jeg ser det ikke. De Herrer af Flertallet kunne bilde sig ind, at, naar disse 30 Millioner ere bevilgede til de Foranstaltninger, som de anse for de i Diebliffet nødvendige, mulig endog fuldkommen tilstrækkelige, saa ere de dermed færdige med Sagen; men dette er kun deres egen subjektive Formening. Der er ingenfomhelst Garanti for, at ikke andre 30 eller flere Millioner lige saa fuldt ville følge paa de af Flertallet foreslaaede 30 Millioner som paa de af Regjeringen forlangte 33 Millioner. Det forsigtigste Standpunkt er jo naturligvis ikke det, som Flertallet har indtaget, men det, som jeg efter Alt, hvad der er foregaaet i denne Sag, har Grund til at antage, at dog i alt Fald Nogle i Befolkningen og vel ogsaa Nogle her i denne Sal ville indtage, nemlig at sige: Vi ville aldeles Intet, thi ved et saadant: „aldeles Intet“ reserverer man ogsaa fuldstændig Fremtiden. Den, der i Diebliffet har sagt Nei til at anvende nogen Million, har ogsaa sin fulde Ret til siden at sige det Samme, naar der gjøres fortsatte Krav. Jeg kan erkjende dette Standpunkts Berettigelse, men det er en Selvsjæle, at det aldeles ikke har min Sympathi. Naar man ser lidt nærmere efter, hvorledes det egentlig forholder sig med det, der skal bevilges igjennem de af Flertallet i forrige Samling tilbudte 30 Millioner, og undersøger, i hvilket Forhold det Bærn, som derigjennem skal tilveiebringes, staar til, hvad de, der nærmest maa anses for at være denne Forsvars-